

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 27/03/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 78

Hòa Thượng dạy chúng ta tu học Phật pháp hay học chuẩn mực Thánh Hiền thì phải chuyên chứ không được tạp. Có người tự cho rằng học Phật hay niệm Phật mà làm những việc khác là “*xen tạp*”. Chúng ta phải hiểu “*Chánh tu và Trợ tu*”. “*Chánh tu*” là niệm Phật còn “*Trợ tu*” là phát tâm thúc đẩy chuẩn mực Thánh Hiền. Cộng đồng xã hội đang rất cần nổi truyền đạo đức, chuẩn mực làm người nên chúng ta làm việc đó. Làm mà như không làm, không làm mà làm.

Miệng niệm câu “*A Di Đà Phật*” mà tâm vẫn dính mắc vào mọi thứ như tham cầu vật chất, “*danh vọng lợi dưỡng*” thì đó có phải là “*xen tạp*” không? Có nhiều nơi là đạo tràng chuyên nhất niệm Phật nhưng vì đất đai lên giá nên bán đi lấy tiền rồi chuyển đạo tràng sang sinh hoạt nơi khác, vậy tâm như thế có phải là “*xen tạp*” không? Chúng ta phải hiểu rằng việc “*xen tạp*” lớn nhất của chúng ta chính là dính mắc vào “*Tài Sắc Danh Thù*”. Còn các việc làm lợi ích cho chúng sanh một cách thiết thực thì đó không phải là dính mắc.

Lễ hội tri ân Cha Mẹ và Vợ Chồng mà chúng ta vừa tổ chức đã cho thấy tính thiết thực đó. Số người hưởng ứng lễ hội rất đông, trong đó hơn 500 người phải ra về vì không còn ghế ngồi. Một số người mượn màn hình led to rộng ở một quán cà phê và mở chương trình tri ân đang phát trực tiếp tại hội trường để cùng tham gia. Sau lễ tri ân, không còn trong chiếc áo dài cách tân, chúng tôi lại trở về với vườn rau, vẫn là không liên hệ với ai. Nếu có, chỉ là trao đổi công việc với các chú trong Hệ Thống.

Để hiểu rõ hơn về việc “*xen tạp*”, chúng ta nhớ lại bốn câu nói của Hòa Thượng Tịnh Thuận tại Tổ Đình Phước Hậu trước lúc Ngài vãng sanh: “*Đừng có tu quanh tu quẹo, đừng có tu lợi tu danh, đừng có tu dục tu tình, đừng có tu gian tu dối*”. Thế nào là “*tu quanh tu quẹo*”? Là khi niệm Phật không thấy đủ mà phải “*xen tạp*” thêm tụng chú Đại Bi, chú Vãng Sanh, niệm Bồ Tát Quan Thế Âm. Hòa Thượng Tịnh Không từng nói: “*Bạn có đủ can đảm để suốt một cuộc đời này chỉ niệm một câu A Di Đà Phật không?*”

Thế nào là “*tu dục tu tình*”? “*Dục*” là mong muốn, ví dụ như có tâm rằng: “*Đạo tràng con nhỏ quá! Xin Phật A Di Đà cho con đạo tràng to hơn*” còn “*tình*” là “*cảm tình dụng sự*” - người mình quý thì mình bao bọc, che chở và người mình ghét thì mình loại trừ. “*Tu gian tu dối*” là khi mình bảo người ta buông xả, bố thí nhưng mình thì tiền

vô túi càng nhiều càng tốt. Đó mới là sự “*xen tap*” đáng sợ. Còn việc chân thật làm lợi ích chúng sanh, thúc đẩy chuẩn mực Thánh Hiền, Văn Hóa Truyền Thống là sứ mệnh, là trách nhiệm.

Thế nhưng, có những nơi, họ không cho người học Đệ Tử Quy đến đạo tràng của họ vì cho rằng người này tu “*xen tap*”. Người chuyên niệm Phật thấy người học Đệ Tử Quy thì tránh mặt như tránh người bị nhiễm dịch bệnh. Trong khi người niệm Phật đại kỵ nhất là vọng tưởng, chấp trước thì những hành động trên đã khiến họ phạm vào điều đại kỵ này, làm chướng ngại tâm thanh tịnh của chính họ.

Hòa Thượng từng cho biết nếu nói “*xen tap*” thì Thích Ca Mâu Ni Phật là người “*xen tap*” sao? Bốn mươi chín năm, ngày ngày Phật vẫn giảng Kinh thuyết pháp, không ngày nào ngơi nghỉ. Tìm trên Kinh điển sẽ thấy Thích Ca Mâu Ni Phật không có nghỉ hè mà chỉ bốn ba khắp nơi để đến được với các tầng lớp chúng sanh trong xã hội mà giáo hóa họ. Thậm chí Phật chưa từng tổ chức một buổi cộng tu nào. Qua đây cho thấy việc giáo dục là vô cùng quan trọng.

Cho nên chữ “*xen tap*” có nghĩa là làm việc chỉ vì danh lợi, quanh quèo, không mang lại lợi ích thiết thực chúng sanh. Xã hội ngày nay đang ngày một xuống cấp khi có những người con vô ơn đánh mắng Cha Mẹ, thậm chí giết Cha rồi chặt xác. Những đứa con bất hiếu đó không biết rằng Cha Mẹ đã nâng niu mình từng chút từ trong bào thai và chịu bao gian khổ để mình trưởng thành, ấy vậy mà con ác hại lại Cha Mẹ. Chẳng qua là những người con này không được giáo dục. Vậy mà khi chúng ta làm những việc giáo dục chuẩn mực làm người cho con người, một việc làm vô cùng bức thiết trong bối cảnh hiện nay, thì họ lại cho là “*xen tap*” rồi xa lánh chúng ta như người mắc bệnh truyền nhiễm.

Hãy thử đến các lớp học Kỹ Năng sống của Hệ Thống sẽ thấy các con được dạy và các con rất nghe lời. Các cô phát tâm đi làm mà chúng tôi không dám nhìn vì các cô vất vả quá. Đáng lẽ ngày Chủ Nhật là được nghỉ nhưng tối thứ Bảy các cô vẫn lên xe để sáng hôm sau có một ngày Chủ Nhật trọn vẹn cho các con. Tối Chủ Nhật lại trở về để sáng hôm sau đi làm. Người như vậy mà “*xen tap*” sao? Còn mình rảnh quá chẳng có việc gì làm, chỉ nhêu ngoa vài câu “*A Di Đà Phật*” trong vọng tưởng thì không phải là “*xen tap*”?

Cùng là cứu nhưng cứu vật phóng sanh thì họ không cho là “*xen tap*”, còn làm giáo dục Thánh Hiền, dạy chuẩn mực làm người, bỏ tiền ra thuê mặt bằng để dạy cho các con ngoan hiền thì lại cho là “*xen tap*” và không ai chịu làm. Những việc làm cụ thể lợi ích thiết thực cho chúng sanh chính là việc mà người tu Bồ Tát đạo phải nên làm, còn việc tu hành là việc của mỗi cá nhân.

Nhiều người hỏi không biết tại sao những việc làm của chúng ta lại có thể thành công đến vậy, đơn cử như việc làm đậu phụ thối, miếng đậu phụ được mọi người khen

tặng rất nhiều. Họ không biết rằng người làm ra những miếng đậu phụ ấy toàn là người niệm Phật, làm bằng tâm yêu thương, chân thành, tâm niệm Phật. Tất cả sản phẩm làm ra là để cho đi, vô tư vô cầu chứ không mong nhận lấy một xu cho nên miếng đậu phụ mới ngon như vậy. Hãy so sánh xem những người làm đậu phụ ấy bề ngoài chẳng giống người niệm Phật nhưng thứ gì cũng cho đi. Còn người cho rằng mình chuyên nhất niệm Phật thì chấp trước, thứ này không được, thứ kia không được rồi chỉ giữ lại.

Lớp học cộng đồng chúng ta mở ra đều không lấy tiền, mọi sản phẩm làm ra đều là tặng, là cho đi. Có nhiều người vẫn hỏi chúng tôi: “*Ưu sao mở trường còn nhận học phí?*” Chúng tôi nghe như vậy mà nước mắt rớt từ trên đầu xuống. Tuy nhận học phí mà còn lỗ với con số không hề nhỏ. Chúng ta không xin xỏ, không vận động, không kêu gọi thì tiền ở đâu ra? Không nhận học phí thì chẳng lẽ các Thầy Cô ăn không khí, bên cạnh đó còn phải trang trải đời sống cho các cô và trả tiền thuê mặt bằng, tiền điện, tiền nước. Cho nên hai chữ “*xen tạp*” đã có rất nhiều người hiểu sai. Cái “*xen tạp*” đáng sợ nhất, đáng phải để ý nhất thì họ lại không sợ đó là “*tu quanh tu quẹo, tu lợi tu danh, tu dục tu tình, tu gian tu dối*”.

“*Chuyên tinh*” nghĩa là ở nơi tâm của mình chuyên một câu “*A Di Đà Phật*”, còn trong đời sống thường ngày khi đối nhân xử thế tiếp vật, vai trò bổn phận là phải biết gánh vác sứ mệnh làm người. Hôm trước, chúng tôi có chia sẻ với các Thầy Cô bên trường thực nghiệm là nghề giáo là nghề gánh vác sứ mệnh thời đại, từ thế hệ này sang thế hệ sau và mãi mãi truyền cho các thế hệ sau nữa. Nếu chúng ta giáo dục tốt một thế hệ thì thế hệ đó vận hành tốt một dòng tộc và trong dòng tộc đó có biết bao nhiêu con người tiếp tục vận hành tốt dòng tộc kế tiếp.

“*Chuyên tinh*” không phải chỉ biết niệm một câu “*A Di Đà Phật*”, chuyên một việc theo nghĩa đen còn mọi việc thì buông bỏ không làm hoặc không biết làm gì. Nếu hiểu như thế thì chúng ta đã bỏ qua lời dạy của Tổ Ấn Quang: “*Đốn luân tận phận, nhàn tà tồn thành, nhất tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ*”. Trong đó “*Đốn luân tận phận*” nghĩa là dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình bằng tâm Đại Từ Đại Bi chứ không phải bằng tâm nhỏ bé thấp hèn.

Hòa Thượng từng giải thích rất kỹ trước sự nghi ngờ của nhiều người cho rằng vì sao chúng ta đã học Phật còn học thêm Nho đạo. Ngài nói rằng cần phải phân định cho rõ ràng: Kinh Vô Lượng Thọ là bộ Kinh chỉ đạo cuối cùng cho chúng ta quay về với Tịnh Độ, là tổng cương lĩnh chỉ đạo cuộc đời tu hành của chúng ta. Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo là sửa đổi tư cách hành vi hằng ngày, sửa đổi ba nghiệp thân khẩu ý của chúng ta và Đệ Tử Quy là chuẩn mực để làm người, để đối nhân, xử thế, tiếp vật. Chúng ta học Đệ Tử Quy, học chuẩn mực của người xưa trên nền tảng của Phật pháp Đại Thừa. Cho nên chúng ta làm mọi việc lợi ích cho chúng sanh là trên tâm Đại Từ Đại Bi và dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình cũng trên nền tảng của tâm Đại Từ Đại Bi.

Hòa Thượng nói: “**Pháp môn bình đẳng không có cao thấp**” nên tất cả những việc gì đã là chuẩn mực của Thánh Hiền mà có thể lợi ích cho chúng sanh thì nên phổ biến. Dĩ nhiên chúng ta có sự lựa chọn, có chỗ nương về một cách vững chắc. Không thể nói mình làm thế này là pháp cao, mấy người làm thế kia là pháp thấp hay mình làm thế này là chuyên, người khác làm thế kia là không chuyên. Nói như thế là mình đang trong vọng tưởng, phiền não, không có tự tại. Quan trọng là làm lợi ích chúng sanh hay tu học đều phải tự tại.

Hòa Thượng nói: “**Bạn thích Kinh A Di Đà thì bạn chuyên tâm một bộ Kinh A Di Đà. Người ta thích bộ Kinh Vô Lượng Thọ thì người ta chuyên tâm một bộ Kinh Vô Lượng Thọ. Người ta thích bộ nào thì để người ta chuyên bộ đó nếu bộ Kinh pháp đó đã được chứng nhận là chánh pháp.**” Cho nên không phải người ta không làm theo, không làm giống mình thì bảo rằng người ta là sai hay là “*xen tạp*”.

Hòa Thượng dạy rất kỹ như hai người cùng tu niệm Phật mà một người niệm giọng điệu khác thì cũng không tu chung với nhau. Một người tụng Kinh Vô Lượng Thọ, một người tụng Kinh Quán Vô Lượng Thọ thì hai người này tuy rằng cũng tu về Tịnh Độ nhưng không ngồi chung trong một đạo tràng. Không được “*xen tạp*” là như vậy chứ không phải tỏ ra kỳ thị, trách móc hay chỉ trích.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta hy vọng các đạo tràng đều là đệ nhất, tất cả Kinh điển đều là đệ nhất cho nên then chốt chính là ở chỗ chúng ta có thể chuyên nhất, tinh tấn hay không!**” Rõ ràng mười mấy năm qua chúng ta làm lễ hội tri ân Cha Mẹ với những buổi tri ân ban đầu rất nhỏ trong từng hộ gia đình. Làm xong thì khi quay trở về vẫn học pháp hằng ngày. Chúng ta gần trải qua 2000 buổi học liên tục. Chúng ta vẫn chỉ là một hướng Tây Phương để quay về, một câu “**A Di Đà Phật**” niệm đến cùng. Mọi việc chúng ta làm là từ bi xuất phương tiện lợi ích chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta làm việc gì cũng phải có lòng nhẫn nại, phải có sức định. Nếu không nhẫn nại thì không có việc gì thành tựu. Giống như một nhà học thư pháp có thể luyện một chữ mà viết cả trăm lần. Quan trọng của sự thành công là không gián đoạn, không xen tạp. Việc chúng ta làm thì phải nhất định làm cho được.**”

Như vậy, người luyện chữ chỉ cần viết mười chữ là đã viết được ngàn lần thì sẽ quen tay. Ban đầu có thể sẽ khó nhưng dần dần khi đã quen thì thành dễ. Có người học rèn chữ chỉ được một thời gian thì chán bỏ đi làm việc khác. Hòa Thượng lấy ví dụ rèn chữ, mọi sự mọi việc cũng giống như rèn chữ vậy. Việc rèn chữ và cuộc đất là hai việc nhưng có một điểm chung là ở sự nhẫn nại trong tâm. Tâm đã có sức định thì mọi việc sẽ từ nơi tâm đó dẫn đến thành công.

Từ rất lâu chúng tôi bị bệnh nên chúng tôi lễ Phật chậm lại nhưng lễ chậm thì cảm giác không đủ để rèn luyện thân thể nên chúng tôi lại lễ nhanh. Mỗi lần bắt đầu lạy thì

rất mệt mỏi nhưng khi lạy Phật đủ số lượng thì kết quả không quá mệt mà cũng chẳng chết, hoàn toàn chỉ do mình vọng tưởng thôi. Hôm trước bác sỹ Đông Y đến đo huyết áp cho tôi có nói: “*Huyết áp của Thầy rất nguy hiểm*”. Nhưng ông bấm một lúc thì nói thêm: “*Rất may là huyết áp Thầy cao nhưng mà tất cả chỉ số, nhịp đập tim lại cao đều nên mọi sự không có việc gì! Đặc biệt tim thầy rất tốt, rất đều đều!*”

Đây là kết quả của sự rèn luyện. Nếu mình bị bệnh mà mình tập trung nghỉ ngơi dưỡng bệnh thì chắc chắn mọi chỉ số sẽ có cái cao, cái thấp, sẽ rất nguy hiểm. Rõ ràng cơ thể chúng ta đều có thể điều khiển được, chẳng qua vì chúng ta không chịu khắc chế chính mình. Người xưa từng nói: “*Chế tâm nhất xứ, vô sự bất biện*” - Tâm mình trụ ở một nơi, một việc gì đó thì nhất định việc làm đó sẽ thành công. Chúng ta ngày ngày phải rèn luyện thân thể đồng thời đề cao cảnh giác để đối trị với tập khí của chính mình. Chỉ cần chúng ta buông lung một chút thì nỗ lực 10 năm rèn luyện lại trở về con số 0.

Từ lâu đến giờ, chúng tôi nhất định đến giờ là dậy, nhất định không nằm thêm, không dễ dàng với con Ma ngủ được vì nó sẽ xỏ mũi ngay. Biết bao nhiêu người đã bị ngủ quên, ai biết mình không quên đâu. Còn khỏe mà không cưỡng lại được tập khí thì lúc già sẽ làm cách nào? Cho nên Hòa Thượng đã nói rằng phải rèn luyện tâm mình nhẫn nại, phải có sức kiên định hay mình phải làm chủ chính mình. Đời sống tuân thủ giờ giấc nghiêm chỉnh, giờ nào việc đó, dứt khoát không để chệnh mảng, lâu dần thì sẽ thành công.

Sức khỏe của chúng ta là của Phật pháp, của chuẩn mực Thánh Hiền, của chúng sanh nên ăn ngủ cũng đều vì chúng sanh mà ăn ngủ, không nên để quá sức hoặc quá thiếu, đến khi sức khỏe đi xuống thì ai sẽ gánh vác. Lúc trước nghe Hòa Thượng giảng về điều này chúng tôi không hiểu những dần dần mới ngộ ra. Rất nhiều việc cần chúng ta, nếu chúng ta không cẩn trọng với sức khỏe của mình thì không thể gánh vác. Người thật sự có tâm từ bi mới nghĩ đến việc ăn uống, ngủ nghỉ để mình có đủ sức khỏe phục vụ chúng sanh./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!